

Man gik ud fra, at det intensive Arbejde i en Skole vilde være nok saa godt som den lange Tjenestetid, og saa hødede man paa den korte Uddannelse ved, at man anordnede de 2 a 3 Indkaldelser, to paa 45 og en paa 30 Dage, i Virkeligheden altsaa 10 Maaneders Tjeneste, hvoraf de 4 vare Genindkaldelse. Da Reformen kom i 1880, da vi fik Reserveafdelingerne omdannede til Linieafdelinger og de før nævnte betydelige Fordele, gjorde man for at vinde Penge ind derved den Forandring, at man indskrænkede Tjenestedagenes Antal og i Stedet for, at Genindkaldelserne varede i 120 Dage, bleve de reducerede til det halve, nemlig 60 Dage, og endelig i 1894, da vi vandt det Gode at faa Fæstningsartilleriet udvidet, ligesom ogsaa en mindre Udvidelse af Ingeniørkorpset, skete det ogsaa for en Del paa Fodfolkets Bekostning, idet ogsaa da Tjenestedagene bleve noget reducerede. Befalingsmandselevernes Uddannelse blev afkortet paa en noget betænkelig Maade, og endelig, det vigtigste Skridt var, at vi strøge den almindelige Værnepligt. Det medførte to Konsekvenser, som jeg anser for lidt betænelige, og hvorom jeg ogsaa gerne vilde høre det høje Tings Mening. Det ene er, at der fremtidigt aarligt ikke bliver indkaldt, man kan vel sige 1,500 Mand. Det høje Ting vil forstaa Betydningen af dette aarligt at miste 1,500 Mand, naar det vides, at vi ved en Mobilisering gaa op til en 15—16 Aargange. Tallet bliver stort, og det vil forstaaes, at man har den Frygt, at Styrken kan blive noget for lille, naar det drejer sig om at forsvare særlig Kysten. Jeg tror nok at kunne sige, at dertil have vi ikke en Mand for meget; det samme er Tilfældet, naar det drejer sig om et Forsvar af Fæstningen. En yderligere Ulempe ved den reducerede Styrke vil blive, at vi ikke kunne bringe vore Linieafdelinger paa Krigsstyrke, uden at vi maa putte Forstærkningsmandskabet ind i dem, og vi have intet Erstatningsmandskab af Linien for vore Linieafdelinger. Det er en meget betænkelig Ting, som jeg henstiller til det høje Tings Overvejelse. En anden Ulempe ved den stærke Reducering af Mandskabet er den, at vi ikke fik Fodfolkets Tjenesteturnus forandret. Da man vedtog Hærloven i 1880, var Rekrutternes Antal ikke stort; vi vare nødsagede til at ansætte alle et Regiments Rekrutter ved een Bataillon. Det er noget misligt, for naar hele Uddannelsen finder Sted ved een Bataillon, have Befalingsmændene ved de to andre Batailloner i Regimentet intet at bestille, Officererne og

Underofficererne have ingen Virksomhed, de ere Tilskuere ved det. Man havde haabet, at Rekrutttilgangen efterhaanden vilde stige, og den steg ogsaa. Der var ganske vist Svingninger i den, men gennemgaende var der en Stigning, indtil vi nærmede os Aaret 1894. Da var i Virkeligheden Rekrutantallet saa stort og havde været det i flere Aar, at man med Sikkerhed kunde forudsæ, at vi kunde fordele Rekrutmassen til to Batailloner. Det vilde have været et uvurderligt Gode. Befalingsmændenes Brugbarhed og dermed hele Hærens Kampdygtighed afhænger deraf. Desværre kom saa Hærloven og satte en Bom derfor, vi strandede, kan man sige, i det Øjeblik, vi skulde til at løbe i Havn. Det var i Virkeligheden Forholdet. Nu er der nemlig ikke nogen Udsigt til at faa en Forandring i Tjenesteturnusen, i det Rekrutternes Antal kun er 480 for hvert Regiment. Det lader sig ikke dele til to Batailloner, thi saa bliver Styrken ved hver Bataillon for lille, men dette Punkt er af overordentlig stor Betydning. For det første faa Befalingsmændene for lidt Øvelse i at føre Tropper; dernæst ville deres Evner til at bedømme Terrainet og til at bedømme Fægtningsforhold svækkes, og i det hele vil al Uddannelse til krigersk Idræt gaa tilbage, naar Befalingsmændene ikke have nogen Virksomhed. Thi hvad er nu den Uddannelse, vi byde vore Officerer og Underofficerer? I en Periode af 3 Aar have de i 6 Maanedes Rekrutter og saa for Resten en højst to Indkaldelser paa 25 Dage. Det forslaar ingen Ting, Hærens Brugbarhed lider derunder. Saaledes stiller det sig for mig, og det vilde være mig overordentlig kært, hvis jeg kunde komme til at forhandle med det høje Ting om dette. Ja, jeg vil endnu gøre opmærksom paa den Ejendommelighed her i Danmark — jeg tror nok, jeg kan sige, det er enestaaende i Verden — at Befalingsmændene i Fodfolket bønfalde om at faa mere Øvelse, mere Virksomhed i det hele taget. Jeg nævner det som Bevis paa den gode Aand og høje Interesse for deres Kald, som besjæler vore Befalingsmænd. Men det var jo som sagt — jeg vil gentage det — slet ikke min Tanke i Aar at ville have bragt Spørgsmaalet om Hærloven frem, og det er jo kun paa Foranledning af det ærede Medlem, som bestemt spurgte mig, om jeg vilde have Forandringer i Hærloven, og da hvilke, at jeg føler mig opfordret til at sige, hvad der ligger mig mest paa Sinde. Det er jo forstaaeligt, at jeg taler af Hjertet, naar jeg faar en